

Arrest

**nr. 138 416 van 12 februari 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt geweigerd en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 februari 2013 houdende bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlagen 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Tweede verzoeker kwam op 18 februari 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 19 februari 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Eerste verzoekster kwam op 5 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende op 6 november 2009 een asielaanvraag in.

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 1 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van tweede verzoeker. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 28 mei 2010 (RvV 28 mei 2010, nr. 44 189).

1.4. Verzoekers dienden op 25 augustus 2010 gezamenlijk een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.5. De commissaris-generaal trof op 27 augustus 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van eerste verzoekster. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 14 december 2010 (RvV 14 december 2010, nr. 53 033).

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid trof op 3 december 2010 een beslissing waarbij de in punt 1.4 vermelde aanvraag gegrond werd verklaard en verzoekers in het bezit werden gesteld van een tijdelijke machtiging tot verblijf.

1.7. Op 29 november 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de machtiging tot verblijf werd verlengd voor de duur van één jaar.

1.8. Verzoekers dienden op 30 oktober 2012 een aanvraag in met het oog op de verlenging van hun voorlopig verblijf.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 februari 2013 een beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd. Verzoekers werden hiervan op 25 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"H.(...), A.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

H.(...), V.(...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 30.10.2012 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, heb ik de eer u mee te delen dat, overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007), aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat betrokkenen een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten hebben ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 25.08.2010. Dat dit verzoek door onze diensten op 03.12.2010 gegrond werd verklaard waarna betrokkenen in het bezit werden gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft m.n.:

Overwegende dat na onderzoek dd. 12.02.2013 (zie gesloten omslag), onze arts-adviseur tot volgende conclusie kwam:

‘Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand. ‘

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

- 1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
- 2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkenen dient door uw diensten te worden ingehouden.

(...)”

1.10. Eveneens op 18 februari 2013 trof de gemachtigde van de staatssecretaris beslissingen houdende bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverboden (bijlagen 13sexies). Verzoekers werden hiervan eveneens op 25 februari 2013 in kennis gesteld.

Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoekster:

“Ordre de quitter le territoire Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de CAP, TIM, Attaché,

In uitvoering van de beslissing van CAP TIM Attaché,

déléguée de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint à la nommée: gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Hambaryan, Aida née à Leninakan le 18.09.1953, de nationalité Armenie Hambaryan, Aida geboren te Leninakan op 18.09.1953, nationaliteit Armenië

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'elle possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée,:

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Interdiction d'entrée/Inreisverbod

□ *En vertu de l'article 74/11, § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans:*

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een in reisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

o 4° *le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement: la concernée n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire en date du 08.01.2013; lui faisant connaissance le 11.01.2013.*

4° *de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 08.01.2013, haar kennis gegeven op 11.01.2013."*

Ten aanzien van tweede verzoeker:

"Ordre de quitter le territoire Bevel om het grondgebied te verlaten

En exécution de la décision de CAP, TIM, Attaché,

tn uitvoering van de beslissing van CAP TIM Attaché,

délégué de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au nommé:

gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Hakobyan, Vahagn né à Gumri le 05.04.1983, de nationalité Arménie Hakobyan, Vahagn geboren te Gumri op 05.04.1983, nationaliteit Armenië

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que les territoires des États suivants, au plus tard dans les 7 jours de la notification:

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchéquie sauf s'il possède les documents requis pour s'y rendre .

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée:

Krachtens artikel 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2°il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé.

2°hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Interdiction d'entrée Inreisverbod

En vertu de l'article 74/11 , § 1er, alinéa 2, de la loi du 15 décembre 1980, la décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de trois ans:

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een in reisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

o 2° *l'obligation de retour n'a pas été remplie: le concerné n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire en date du 18.12.2012; lui faisant connaissance le 24.12.2012. 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.12.2012; hem kennis gegeven op 24.12.2012."*

o 4° *le ressortissant d'un pays tiers n'a pas obtempéré dans le délai imparti à une précédente décision d'éloignement: le concerné n'a pas obtempéré à l'ordre de quitter le territoire en date du 18.12.2012; lui faisant connaissance le 24.12.2012.*

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.12.2012; hem kennis gegeven op 24.12.2012.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten die vervat zijn in de tweede en derde bestreden beslissingen. Volgens de verwerende partij beschikken verzoekers bij het aanvechten van deze bevelen niet over het rechtens vereiste belang omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van deze beslissingen, die gestoeld zijn op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoeksters geen enkel nut kan opleveren.

3.2. De Raad wijst erop dat verzoeksters in hun middel ten aanzien van de bevelen de schending aanvoeren van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

3.3. Verzoekers stellen in hun middel het volgende betreffende de schending van artikel 3 van het EVRM:

“Uit de door verzoekster voorgebrachte medische verslagen, bleek dat de medische aandoeningen van verzoekster van die aard zijn dat zij een ernstig risico inhouden voor haar leven of fysieke integriteit, iets wat recent bevestigd wordt door de behandelende arts van verzoekster.

(« Il n'est pas médicalement responsable de stopper soudainement l'exploration complémentaire en cours ou de stopper le traitement ainsi que sa surveillance. ») (Stuk 5)

De voorgelegde verslagen betreffen objectieve en verifieerbare documenten.

Het is onredelijk dat verweerder, ondanks de klare bewoordingen in de voorgelegde medische getuigschriften, alsnog twee bevelen om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13) laat afleveren. (Stukken 2-3)

In haar verzoek tot verblijfsmachtiging cfr art 9ter Vw. dd. 25 augustus 2010 had verzoekster het volgende opgeworpen :

Een plotse onderbreking van de huidige medische begeleiding en een gedwongen terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst, houdt dan ook een schending in van artikel 3 E.V.R.M.

Artikel 3 van het E.V.R.M. bepaalt het volgende :

Artikel 3 : Verbod van foltering

Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen

Een terugkeer naar haar land van herkomst is -minstens in de huidige omstandigheden- in die optiek voor verzoekster totaal niet aangewezen.

Gelet op deze uitzonderlijke omstandigheden is het dan ook van belang dat de verdere noodzakelijke medische behandelingen in België kunnen blijven verdergezet worden.

Uit de dossierstukken bleek afdoende dat verzoekster een noodzakelijke medische behandeling ondergaat dewelke in geen geval mag worden onderbroken.

Door het afleveren van de beide bevelen om het grondgebied te verlaten dd. 18 februari 2013 (2 x Bijlage 13), schendt verweerder ontegensprekelijk de bepalingen van artikel 3 E. V.R.M. Om al de hierboven aangehaalde redenen dienen derhalve de beslissingen van verweerder dd. 18 februari 2013, waaronder de beide bevelen om het grondgebied te verlaten (2 x Bijlage 13 sexies) te worden vernietigd.”

3.4. De Raad stelt vooreerst vast dat de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM enkel betrekking kan hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten dat ten aanzien van eerste verzoekster werd getroffen, aangezien verzoekers zich in hun betoog enkel baseren op haar medische aandoeningen zoals die onder andere zouden blijken uit het schrijven van dr. R. van 7 maart 2013 dat zij als bijlage bij hun verzoekschrift voegen (Verzoekschrift, bijlage 5). Uit het middel kan bijgevolg onmogelijk worden afgeleid dat er in hoofdfe van tweede verzoeker, die geen medische of andere elementen aanvoert, een risico zou bestaan op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.6. Ter adstructie van hun beweringen dat eerste verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, verwijzen verzoekers naar de vaststellingen uit hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2010. Het feit dat meer dan 4 jaar geleden in de aanvraag gewag werd gemaakt van een ernstige aandoening, kan bezwaarlijk een actueel argument worden genoemd om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De Raad wijst er trouwens op dat verzoekers op grond van deze aandoening tijdelijk tot een verblijf in het Rijk werden gemachtigd. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de problematiek die meer dan 4 jaar geleden aanleiding gaf tot een machtiging tot verblijf op heden nog van kracht is. Vervolgens verwijzen verzoekers naar het schrijven van dr. R. van 7 maart 2013 waaruit blijkt dat eerste verzoekster thans klachten heeft in de onderste ledematen die verder moeten worden onderzocht. Het loutere feit dat verder onderzoek noodzakelijk is, betekent niet dat er automatisch sprake is van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM en zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens, dat met name een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom). Daarnaast wordt in het schrijven geponeerd dat verzoekster wel degelijk aan een ernstige aandoening lijdt. Uit deze loutere affirmatie, die indruist tegen het advies van de arts-adviseur naar aanleiding van het verzoek tot verlenging van het voorlopig verblijf kan niet worden besloten dat eerste verzoekster thans een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.7. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM. Bovendien stelt de raadvrouw van verzoekers zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad te gedragen met betrekking tot de opgeworpen exceptie.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid, opgeworpen door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, is gegrond.

3.8. Bijkomend stelt de Raad vast dat verzoekers geen middelen aanvoeren tegen de inreisverboden waarmee de tweede en de derde bestreden beslissingen gepaard gaan. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift tegen de inreisverboden heeft de onontvankelijkheid van het beroep tot gevolg, voor zover het tegen deze maatregelen is gericht (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep is niet onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlagen 13sexies).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel, gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet wordt geweigerd, voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 4 en 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging dient te worden geweigerd om reden dat de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan of dat deze zodanig zouden zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig zou zijn.

EN DOORDAT verweerder stelt dat de aanvraag om verlenging van de verblijfsmachtiging niet kan worden toegestaan, daarbij verwijzend naar het medisch advies dd. 12 februari 2013 van de arts-attaché waarin wordt voorgehouden dat uit het door verzoekster voorgelegd medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid dat zij op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland.

TERWIJL verzoekster wel degelijk diverse medische verslagen had voorgelegd (o.a. dd. 28/04/2011, dd. 04/10/2011 en dd. 17/10/2012 van dokter R.(...) B.) ; waaruit niet alleen kon worden afgeleid dat er nog steeds noodzakelijke medische behandelingen lopende zijn, maar waaruit bovendien overduidelijk was gebleken dat verzoekster wel degelijk lijdt aan medische aandoeningen die van die aard zijn dat een terugkeer naar haar herkomstland wel degelijk een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit..

Uit de door de FOD Binnenlandse Zaken gegeven motivering blijkt niet dat verweerder in de bestreden beslissing van niet-verlenging van verzoeksters verblijfsmachtiging de diverse gegevens die beschikbaar zijn in verzoeksters dossier op een zorgvuldige en redelijke manier in acht heeft genomen.

Door de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging af te wijzen op grond van het feit dat de omstandigheden op grond waarvan de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer zouden bestaan, daarbij verwijzend naar een evaluatie van de arts-attaché dd. 12 februari 2013 die stelt dat uit de voorgelegde verslagen niet zou blijken dat verzoekster zou lijden aan een medische aandoening die een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in het herkomstland ; blijkt dat verweerder niet in alle objectiviteit alle concrete en individuele elementen die werden aangehaald in het verzoekschrift tot verblijfsmachtiging dd. 25 augustus 2010 en diverse navolgende schrijvens, alsook alle in het administratief dossier voorhanden zijnde medische verslagen, zowel afzonderlijk alsook gemeenschappelijk, voldoende en op een redelijke wijze in overweging heeft genomen.

Vooreerst had verzoekster n.a.v. haar aanvraag tot verlenging van haar BIVR wel degelijk afdoende objectieve en verifieerbare medische verslagen voorgelegd opgesteld door de artsen die haar therapeutische opvolging verzekeren.

Op grond van de voorgelegde medische verslagen kon wel degelijk worden afgeleid dat er niet alleen nog steeds levensnoodzakelijke medische behandelingen lopende zijn (in tegenstelling tot de foutieve bewering van de arts-attaché als zou de medische toestand inmiddels gestabiliseerd zijn waardoor een verblijfsmachtiging niet langer meer zou nodig zijn - sic) maar bovendien dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een medische aandoening die een ernstig risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt en van die aard is dat een terugkeer naar haar herkomstland om die reden onmogelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging cfr. artikel 9 ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

Dit artikel bepaalt het volgende :

Art. 9. De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel

13, § 3,2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.

Nergens in de motivering van de bestreden beslissing blijkt of verweerder voldaan heeft aan deze verplichting zoals opgelegd in artikel 9 van het voormelde KB van 17/05/2007.

Integendeel, verweerder beperkte zich ten onrechte tot een loutere verwijzing naar een evaluatie dd. 12 februari 2013 van de arts-attaché waarin deze laatste echter een totaal verkeerd uitgangspunt heeft (arts-attaché is uitgegaan van foutieve veronderstellingen) en waarbij de arts-attaché verkeerde criteria heeft aangewend.

In zijn evaluatie dd. 12 februari 2013 heeft de arts-attaché het volgende weerhouden :

"Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland. "

Niet alleen heeft de arts-attaché zich hierbij -volledig ten onrechte- louter beperkt tot het geven van een volledig stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motivering ; maar bovendien heeft de arts-attaché NERGENS in zijn 'evaluatie' in concreto nagegaan of er al dan niet sprake is van een verandering inzake de medische toestand van verzoekster - in vergelijking met haar medische toestand op 3 december 2010 en op 29 november 2011, datums waarop verweerder aan verzoekster telkens een verblijfsmachtiging voor de duur van 1 jaar had toegekend, - EN EVENMIN heeft de arts-attaché in zijn evaluatie nagegaan of deze zgn. verandering van verzoeksters medische toestand al dan niet een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter heeft.

Door dit specifiek onderzoek NIET te voeren, staat het overduidelijk vast dat de bestreden beslissing een flagrante schending inhoudt van de bepalingen van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

In de bestreden beslissing beweert verweerder dat zijn weigeringsbeslissing is gebaseerd op het onderzoek van de arts-attaché "waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet- voorbijgaand karakter heeft m.n",,.

Maar, NERGENS uit de lezing van het advies van de arts-attaché blijkt dat deze laatste dit specifiek onderzoek al dan niet heeft verricht !

In zijn medisch advies beweert de arts-attaché dat n.a.v. de verblijfsmachtiging in 2010 geadviseerd werd om het verdere verloop van het schildkliercarcinoom op te volgen maar dat "inmiddels" zou zijn "gebleken dat die toestand gestabiliseerd" zou zijn.

Het is voor verzoekster totaal onduidelijk op welk objectief gegeven in het administratief dossier de arts-attaché zich heeft gebaseerd om dergelijke eenzijdige en loze bewering voor waar aan te nemen... ?

Uit geen enkel gegeven in het administratief dossier blijkt dat verzoeksters medische toestand gestabiliseerd zou zijn.

De huidige medische toestand van verzoekster is identiek dezelfde als deze waarin zij verkeerde op 29 november 2011 ; datum waarop verweerder nochtans besloot om verzoeksters verblijfsmachtiging voor 12 maanden te verlengen.

De arts-attaché haalt geen enkel objectief gegeven aan waaruit zou blijken dat de actuele medische toestand van verzoekster (voldoende ingrijpend) zou verschillen van deze waarin zij verkeerde in december 2010 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond had verklaard) of in november 2011 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had verlengd).

De bestreden beslissing houdt een flagrante schending in van de motiveringsverplichting aangezien deze gebaseerd is op verkeerde feitelijke gegevens.

Ten tweede heeft de ambtenaar-geneesheer zich in zijn advies dd. 12 februari 2013 , waarop verweerder zijn weigeringsbeslissing dd. 18 februari 2013 heeft gebaseerd, hoofdzakelijk beperkt tot het geven van een loutere verwijzing naar de door verzoekster voorgelegde verslagen om daarvan vervolgens een uiterst korte synthese weer te geven.

Uit de lezing van het advies van de arts-attaché dd. 12 februari 2013 blijkt alleszins niet dat deze laatste een grondig onderzoek heeft gevoerd van alle door verzoekster voorgelegde medische verslagen.

De door verzoekster voorgelegde medische getuigschriften bevatten wel degelijk meer dan voldoende gegevens waaruit blijkt dat de aandoeningen van verzoekster ernstig zijn en dat een terugkeer naar haar herkomstland om die reden is uitgesloten.

De voorgelegde gegevens zouden redelijkerwijze moeten kunnen volstaan.

Minstens werden de medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt door de ambtenaar-geneesheer ten onrechte geringschat.

De medische aandoeningen waaraan verzoekster lijdt laten haar niet toe om te reizen.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten bleek integendeel dat de medische aandoeningen waaraan zij lijdt van die aard zijn dat een verdere medische opvolging in België noodzakelijk is.

Uit de door verzoekster voorgelegde medische verslagen bleek dat een gegronde verklaring van de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging cfr. artikel 9ter van de Vw. wel degelijk een rationele en aanvaardbare oplossing is.

Ten derde schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verweerder had de mogelijkheid om verzoekster bijkomende vragen te stellen aangaande haar actuele medische toestand hetzij haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen doch heeft ten onrechte nagelaten om dit te doen.

Een medisch onderzoek had ongetwijfeld een ander licht geworpen op de zaak.

Door verzoekster noch bijkomende vragen te stellen, noch haar aan een medisch onderzoek te onderwerpen, doch zich te beperken tot het advies van de ambtenaar-geneesheer, dat totaal foutief, minstens voorbarig was, schendt verweerder de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

In haar schriftelijke aanvraag dd. 25 augustus 2010 had verzoekster nochtans formeel aangeboden dat zij bereid is om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer en dat zij ten allen tijde bereid is om op eerste vraag nadere toelichting te vertrekken, schriftelijk dan wel mondeling.

zie Verzoekschrift dd. 25/08/2010 :

"De bevoegde diensten bij de DVZ kunnen uiteraard ten allen tijde contact opnemen met de behandelende geneesheer van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer en/of de bevoegde diensten van de DVZ kunnen desgewenst ten allen tijde contact opnemen met dokters MARSIC Mirko en CAO HOAI CHUONG.

Verzoekster is vanzelfsprekend bereid om onmiddellijk in te gaan op iedere uitnodiging vanwege de ambtenaar-geneesheer van de Dienst Vreemdelingenzaken."

Gezien het advies van de arts-attaché enerzijds en anderzijds de medische verslagen van verzoeksters artsen tot tegenstrijdige conclusies komen, was het noodzakelijk om verzoekster minstens aan een medisch onderzoek te onderwerpen.

Door dit niet te doen, doch zich te beperken tot een verwijzing naar het voorbarige en foutieve advies van de ambtenaar geneesheer, heeft verweerder op kennelijk onredelijke wijze besloten om geen gunstig gevolg te geven aan de aanvraag tot verlenging van de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter Vw.

Minstens schendt de bestreden beslissing de motiveringsverplichting doordat op verzoeksters voorstel (geformuleerd in haar aanvraag dd. 25 augustus 2010) tot medisch onderzoek helemaal niet werd geantwoord.

Indien de arts-attaché tot een andersluidende conclusie wilde komen, had hij bij verzoekster of bij haar artsen specifieke informatie kunnen opvragen aangaande de mogelijkheid van verzoekster om te reizen naar Armenië ; gelet op haar actuele medische toestand, en aangaande het causaal verband tussen beide ; of verzoekster onderwerpen aan een medisch onderzoek om haar actuele medische toestand en de mogelijkheid om te kunnen reizen naar het herkomstland te achterhalen alsook het causaal verband tussen beide, wat in casu ten onrechte niet is gebeurd.

De arts-attaché raadpleegde geen deskundige , noch werd er gecorrespondeerd met de behandelende artsen van verzoekster, aangaande de gezondheidsproblemen van verzoekster.

Nochtans is dit voorgeschreven door artikel 4 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Mits consult van de behandelende artsen had verwerende partij correct medisch standpunt kunnen innemen.

De arts-attaché heeft op voorbarige en onterechte wijze de door verzoekster voorgelegde verslagen tegengesproken.

Dat de medische toestand van verzoekster in erge mate werd onderschat, wordt aangetoond aan de hand van een recent medisch verslag van verzoeksters arts. (Stuk 5)

Uit dit recent medisch verslag dd. 7 maart 2013 van dokter B.(...) R.(...) blijkt duidelijk dat er op heden nog steeds een noodzakelijke medische behandeling voor verzoekster lopende is en dat deze behandeling in geen geval mag worden onderbroken.

(« Il n'est pas médicalement responsable de stopper soudainement l'exploration complémentaire en cours ou de stopper le traitement ainsi que sa surveillance. »)

De inhoud van dit recent medisch verslag van de behandelende arts van verzoekster spreekt voor zich en laat geen enkele twijfel bestaan dat verweerder de huidige medische toestand van verzoekster verkeerd heeft beoordeeld.

Ten vierde heeft verweerder geen deugdelijk onderzoek gevoerd naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in verzoeksters herkomstland.

Verweerder verwijst naar 'informatie beschikbaar in het administratief dossier' waaruit zou moeten blijken dat een aangepaste medische behandeling in Armenië beschikbaar en toegankelijk zou zijn voor verzoekster.

Verzoekster is evenwel van mening dat de feitelijke voorstelling inzake de toegankelijkheid en betaalbaarheid van de noodzakelijke (en aangepaste) medische zorgen in de Republiek Armenië zoals door verweerder weergegeven geenszins overeenstemt met de werkelijkheid, integendeel.

Zie biiv. 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 124 & 128 & 137- 139' :

^ Médical assistance on co-payment basis: (...) "In 2004, the Government introduced copayments for those populations not considered socially vulnerable, in the form of a oneoff flat-rate fee for specifically defined medical care and services that are included in the BBP153. However, this is restricted to Yerevan hospitals only and there are several exceptions for both; certain conditions (i.e. diseases and diagnoses that require hospital care and services as adopted by order of the Ministry of Health) and certain population groups, namely pensioners, vulnerable and special population groups as well as patients referred by the Ministry of Health, by the Ministry of Labour and Social Affairs or by the Marz governors. (...) "154 y Ail other residents in Armenia must pay in full, at the point of use, for ail care that are not included in free medical assistance and service insured by the State.

Comments:

^ Free medical assistance and services are insured only for those having RA citizenship, In Armenia there are no compulsory medical insurance system, Some kind of medical assistance that require hard and expensive technologies are paid services for ail persons even for those included in "socially vulnerable groups".

The existing "state order" provision of free-of-charge health care thus remains more déclarative than factual. The population, especially those in need and/or with the least means, meet with limited access to basic and specialized health care services.

Zie 00k 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 128 : Bribes for doctors

The health care system of Armenia still suffers of informai payments.

"(...) Out-of-pocket payments (...) can be divided into three catégories: official (formai) copayments charged for services that are only partly covered by the state budget; official (formai) direct user charges for the provision of services outside the state benefits package, and unofficial or informai payments, including gratuities provided on a voluntary basis or demanded by providers for services, over and above the official state payments and user fees. (...) Informai payments have now developed into an almost formalized system of fees, including barter goods and services in rural areas, for health care providers, auxiliary personnel and administrators.(...) "155

According to the survey done by Transparency International Armenia conducted in 2006, Healthcare sector was considered as "the first most corrupt sector/service" by the respondents.ise Zie tevens 'Caritas Country Sheet Armenia januari 2010 p. 137-139' :

Free provision of psychotropic drugs: In case of mental disorders the psychotropic drugs are given freely to the patients through dispensâmes and medical facilities the patients are attachedm.

In practice not ail needed drugs are available freely, so the patients are enforced to buy themselves.

Act on Psychiatrie Care

Act on psychiatrie care has been adopted only on 2004 in Armenia. It regulates the relationships related to mental health, issues related to protection of the rights of persons with mental health problems.

In 2006 Mental Health Foundation initiated a comprehensive analysis, which aimed to find out how RA Law on psychiatrie care was implemented.

According to this report, "Thus it can be stated that implementation of RA Law on Psychiatrie Care is generally not adequate and the current practice of ensuring protection of the rights and freedoms of persons with mental problems is not in compliance with the provisions of the Law". (...)i76

Aan de hand van deze algemene informatie blijkt dat de dagelijkse realiteit in Armenië voor patiënten met gezondheidsproblemen uiterst zorgwekkend is ; zowel aangaande de beschikbaarheid van voldoende, aangepaste en betaalbare medische zorgverstrekkingen alsook aangaande de toegankelijkheid ervan.

Verweerder is tekortgeschoten in zijn zorgvuldigheidsplicht door geen waarheidsgetrouwe beschrijving te geven van de toegankelijkheid in Armenië van de medische zorgen voor personen met o.a. psychische moeilijkheden.

De bronnen waarnaar de arts-attaché heeft verwezen, werden niet zorgvuldig geanalyseerd.

Tenslotte herhaalt verzoekster dat zowel verweerder als de arts-attaché allebei in gebreke blijven om te motiveren uit welk concreet en objectief gegeven in het administratief dossier dan wel zou moeten blijken dat de actuele medische toestand van verzoekster "voldoende ingrijpend" zou zijn gewijzigd ten opzichte van haar medische toestand waarin zij verkeerde in december 2010 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond had verklaard) of in november 2011 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had verlengd).

Waarop baseert de arts-attaché zich m.a.w. om te beweren dat de medische toestand van verzoekster (die o.a. lijdt aan schildkliercarcinoom) inmiddels zou zijn gestabiliseerd... ?!

Verweerder schendt hierdoor de bepalingen van artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De algemene informatie waarop de arts-attaché zich baseert om te stellen dat medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zouden zijn in verzoeksters herkomstland, wàs reeds ter beschikking van verweerder in december 2010 (datum waarop verweerder verzoeksters aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond had verklaard !) of in november 2011 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had verlengd !)...

Op wélk objectief en concreet (medisch) gegeven (in het administratief dossier) baseert de arts-attaché zich dan op heden om te besluiten dat de (medische) omstandigheden waarin verzoekster actueel verkeert, voldoende ingrijpend gewijzigd zouden zijn ten opzichte van deze waarin zij verkeerde in december 2010 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging gegrond had verklaard) of in november 2011 (datum waarop verweerder haar aanvraag tot verblijfsmachtiging had verlengd) ?

Begrijpe wie kan...

Het is duidelijk dat de aangevochten beslissing foutief is en onafdoende gemotiveerd en dat zij een schending uitmaakt van de motiveringsplicht zoals bepaald in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel.

Tegelijk schendt de bestreden beslissing artikel 62 Vw. en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 voorzien dat de bestuurshandelingen, onder haar toepassingsgebied vallend, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De motivering moet correct zijn en afdoende, en de omvang van de motivering moet aangepast zijn aan het belang van de beslissing.

De motivering is niet afdoende als het gaat om Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet plausibele motiveringen, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen (Van Heule D., De motiveringsplicht en vreemdelingenwet, TVVR 1993,67 ev.)."

4.2. Het enig middel is niet ontvankelijk voor zover verzoekers daarin de schending aanvoeren van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers blijven immers volstrekt in gebreke om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling zou schenden.

4.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

4.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

4.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel dat zij de betrokkenen in staat moet stellen om te oordelen of zij zich op het stuk der motieven zinvol kunnen verweren. Een verzoeker kan de schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig aanvoeren indien hij door zijn omstandige kritiek op de motieven van de bestreden beslissing te kennen geeft dat te zijnen opzicht het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 18 februari 2008, nr. 179 791). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.7. Zoals hierboven uiteengezet, werden verzoekers ingevolge hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van 25 augustus 2010 op 3 december 2010 gemachtigd tot een tijdelijk verblijf dat op 29 november 2011 voor de duur van één jaar werd verlengd (zie punt 1.4, 1.6 en 1.7). Blijkens het administratief dossier dienden verzoekers op 30 oktober 2012 een aanvraag in met het oog op de verlenging van hun voorlopig verblijf. Hierbij legden verzoekers een standaard medisch getuigschrift van Dr. R. van 17 oktober 2012 en een attest van arbeidsongeschiktheid neer die betrekking hebben op eerste verzoekster, naast een arbeidskaart en een arbeidsovereenkomst die betrekking hebben op tweede verzoeker.

4.8. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 13 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. In artikel 13, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet wordt bepaald hoe de verlenging van het voorlopig verblijf wordt geregeld.

“Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.”

Artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“ § 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;”

4.9. Bij de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het door verzoekers geschonden geachte artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Dit artikel van het koninklijk besluit bepaalt het volgende:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

4.10. Ter beoordeling van de omstandigheden stelde de arts-adviseur op 12 februari 2013 een medisch advies op dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing en waarin het volgende wordt gesteld:

“H.(...), A.(...)

Vrouwelijk

Nationaliteit: Armenië

Geboren op (...)

Adres: (...)

Graag beantwoord ik uw vraag voor medische evaluatie van de gezondheidstoestand aangehaald door genoemde persoon in het kader van de verlenging van de machtiging tot verblijf. Er werd eerder een medisch advies gegeven door collega dr. Deraeve (d.d. 30/11/2010) voor een verblijf van 1 jaar.

Voor dit advies baseer ik me op de nieuwe attesten die ons sinds het laatste advies werden bezorgd.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- Labo-uitslagen van een bloedname (d.d. 31/12/2009) waaruit blijkt dat betrokkene een schildklierprobleem heeft evenals vit D tekort en een lichte verhoging van de cholesterol;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 28/04/2011) ingevuld door dr. Rosu, huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene een schildkliercarcinoom, een arteriële hypertensie, arhythmie, angstneurose en slapeloosheid heeft. Ze wordt medicamenteus behandeld;*
- Attest (d.d. 04/10/2011) van werkonbekwaamheid van 04/10/2011 tot 31/12/2011), opgemaakt door dr. Rosu;*
- Standaard medisch getuigschrift (d.d. 17/10/2012) ingevuld door dr. Rosu waaruit blijkt dat betrokkene ernstige arteriële hypertensie, angst, slapeloosheid en nachtmerries heeft. Ze wordt hiervoor medicamenteus behandeld;*
- Attest (d.d. 17/10/2012) van werkonbekwaamheid opgemaakt door dr. Rosu. Er wordt geen periode van werkonbekwaamheid vermeld.*

Uit een studie van deze documenten blijkt dat deze 59-jarige dame behandeld wordt voor arteriële hypertensie en psychische klachten. Volgens het meest recente attest neemt ze bisoprolol, (perindopril/amlodipine) Coveram®, indapamide (Fludex®) en levothyroxine (Elthyron).

De verblijfsmachtiging werd in 2010 geadviseerd om het verdere verloop van het schildkliercarcinoom op te volgen maar inmiddels is gebleken dat die toestand gestabiliseerd is.

De vermelde werkonbekwaamheid staat niet in verhouding met de vermelde aandoeningen en symptomen.

Op basis van de vermelde medische gegevens kan worden afgeleid dat de betrokkene kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst / teruqname

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

(1) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank1 van plaatstelijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 19/05/2011 met uniek referentienummer AM-2059-2011

(2) Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank van plaatstelijke artsen die werkzaam zijn in het land van herkomst en die gecontracteerd zijn door het bureau van de medische adviseurs van het Nederlandse

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties van 21/11/2012 met uniek referentienummer AM-2678-2012

Betreffende de medicamenteuze behandeling: uit (1) blijkt dat levothyroxine, atenolol (als alternatief voor bisoprolol) en hydrochlorothiazide (alternatief voor indapamide) beschikbaar zijn. Verder blijkt uit (2) dat ook perindopril en amlodipine beschikbaar zijn.

Uit (2) blijkt bovendien dat opvolging door een cardioloog mogelijk is in Armenië.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Armenië

Uit het administratief dossier blijkt dat een bepaald type gezondheidszorgen en zorgen voor welbepaalde aandoeningen door de staat betaald worden in Armenië. Daarnaast krijgen mensen die behoren tot bepaalde, sociaal kwetsbare groepen een breder pakket van zorgen gratis. In de andere gevallen moeten de burgers zelf betalen voor zorgen.

Er is geen ziekteverzekering, doch de aandoening van betrokkene valt onder een pakket gratis gezondheidszorg (zorgen en medicatie), welke door de staat aan iedere Armeense burger verstrekt wordt en aldus tot de basiszorg kan gerekend worden.

Personen die deel uitmaken van sociaal kwetsbare groepen, zoals arme families (families met weinig middelen en hoge vaste kosten), gehandicapten,... krijgen ook de gespecialiseerde zorgen en de benodigde medicijnen gratis.

Ze hebben tevens toegang tot dezelfde zorginstellingen.²

Verder is er hulp voor personen die als werkloos geregistreerd zijn. Dit zijn mensen die geen werk hebben, werk zoeken en tenminste 1 jaar gewerkt hebben. Zij krijgen een werkloosheidsuitkering gedurende maximaal 1 jaar.

Deze mensen kunnen ook beroepsopleidingen volgen en worden begeleid naar een job.

Voor arme families is er een familiale sociale uitkering. De uitkering wordt aangepast aan de graad van armoede en de samenstelling van het gezin. Hoe moeilijker de situatie, hoe hoger de uitkering.

Er is een invaliditeitspensioen voor mensen die deels of volledig invalide verklaard worden en minstens 5 jaar in officiële loondienst gewerkt hebben. Voor wie niet aan deze 5 jaar komt, is er een sociaal invaliditeitspensioen vanaf 65 jaar.³

Gezien deze beslissing ook geldt voor de meerderjarige zoon van betrokkene, kan worden verondersteld dat de meerderjarige zoon ook een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin, bij terugkeer naar het land van herkomst. In het dossier bevindt zich namelijk geen enkele aanwijzing dat deze meerderjarige zoon arbeidsongeschikt is en bovendien kan er van worden uitgegaan dat een persoon met de leeftijd van 29 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt in het land van herkomst.

Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Armenië - het land waar zij tenslotte ruim 55 jaar verbleef - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en voor (tijdelijke) financiële hulp.

Betrokkene heeft immers tegenover de asiendiensten verklaard (zie administratief dossier dd. 08.12.2009) dat haar twee meerderjarige dochters in Armenië verbleven.

De financiële toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen is bijgevolg voldoende gegarandeerd.

Verder dient vermeld te worden dat betrokkene vrij een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt het IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus; accommodatie/huur, extra bagage.⁴

Dit alles in overweging genomen kan gesteld worden dat betrokkene aanspraak kan maken op een medische behandeling, en er dan ook geen bezwaar bestaat tegen een terugkeer naar herkomstland van betrokkene, zijnde Armenië.

Conclusie:

Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de zieke op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.

De verblijfsmachtiging is niet langer nodig vermits er een blijvende verbetering is van de gezondheidstoestand."

4.11. Op grond van voormeld advies besloot de gemachtigde van de staatssecretaris dat aan het verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kon worden gegeven.

4.12. Verzoekers zijn het oneens met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris en stellen dat de informatie uit het administratief dossier niet op een redelijke wijze in overweging werd genomen. Verzoekers verwijzen naar artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet en beweren dat nergens in het medisch advies werd gesteld dat er een verandering is van de medische toestand en dat deze verandering een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

4.13. De Raad merkt echter op dat in het advies in de eerste plaats werd verwezen naar het advies van Dr. D. van 30 november 2010, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat eerste verzoekster in september 2010 een totale thyroïdectomie onderging omwille van een carcinoom, hetgeen een ernstige aandoening is. Gezien het recent karakter van deze ingreep werd toen geoordeeld dat verzoekster voor de onmiddellijke opvolging ervan in België kon blijven en werd aan verzoekers een machtiging tot verblijf voor de duur van één jaar afgeleverd. Vervolgens wordt door de arts-adviseur in het huidige advies onder andere verwezen naar de sedertdien aangeleverde standaard medische getuigschriften (hierna: SMG). Uit het SMG van 28 april 2011 blijkt dat *“betrokkene een schildkliercarcinoom, een arteriële hypertensie, arhythmie, angstneurose en slapeloosheid heeft”*. Uit het SMG van 17 oktober 2012 blijkt dat *“betrokkene ernstige arteriële hypertensie, angst, slapeloosheid en nachtmerries heeft”*. Op basis van het geheel van deze elementen concludeert de arts-adviseur het volgende: *“De verblijfsmachtiging werd in 2010 geadviseerd om het verdere verloop van het schildkliercarcinoom op te volgen maar inmiddels is gebleken dat die toestand gestabiliseerd is”*. Aangezien de opvolging van het schildkliercarcinoom, waarvoor de verblijfsmachtiging oorspronkelijk werd toegestaan, nog onder de diagnose van het SMG van 28 april 2011 werd opgenomen, doch niet langer werd vermeld in de diagnose van het SMG van 17 oktober 2012, zijn er wel degelijk objectieve gegevens voorhanden die de stelling van de arts-adviseur kunnen schragen. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, kan niet besloten worden tot een flagrante schending van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet aangezien wel degelijk wordt gemotiveerd dat *“de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is”*. Aangezien de opvolging van het schildkliercarcinoom niet langer in de diagnoserubriek van het SMG van 17 oktober 2012, is er wel degelijk een belangwekkend verschil in de actuele medische toestand van eerste verzoekster in vergelijking met haar toestand in december 2010 of met deze van november 2011. Uit de vaststelling van de arts-adviseur dat *“de toestand gestabiliseerd is”* blijkt dat wel degelijk werd nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft, zoals bedoeld in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. Verzoekers kunnen niet worden gevolgd waar zij ponereren dat de beslissing gebaseerd zou zijn op verkeerde feitelijke gegevens. Wat de noodzakelijk geachte medicamenteuze behandeling en follow-up door een cardioloog betreft, komt de arts-adviseur tot de conclusie dat deze in Armenië beschikbaar en toegankelijk zijn.

4.14. Volgens verzoekers bevatten de voorgelegde medische getuigschriften wel degelijk voldoende gegevens om te besluiten dat de aandoeningen ernstig zijn, maar zij blijven in gebreke toe te lichten uit welke concrete elementen dit zou blijken. Verzoekers zijn eveneens van mening dat het onderzoek onzorgvuldigheden vertoont aangezien geen medisch onderzoek werd uitgevoerd en geen bijkomend advies werd ingewonnen. De ambtenaar-geneesheer oordeelde echter dat hij met de door de verzoekers verschaft informatie voldoende gegevens had, waardoor een extra advies van een deskundige niet nodig werd geacht. Gelet op de appreciatiebevoegdheid die de ambtenaar-geneesheer toekomt, dient het niet inwinnen van bijkomend advies dan ook niet te worden gesanctioneerd (RVS 21 maart 2012, nr. 8 251 (c)). Verzoeker verliest uit het oog dat het opvragen van bijkomend advies uit artikel 4 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet eveneens facultatief is, zodat de schending ervan niet dienstig wordt aangevoerd. Voor zover verzoekers verwijzen naar hun uitnodiging om contact op te nemen met de artsen van eerste verzoekster uit hun oorspronkelijke aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2010, dient te worden opgemerkt dat deze verwijzing weinig dienstig is aangezien de huidige beslissing een gevolg is van het verzoek tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf van 30 oktober 2012.

4.15. Waar verzoekers beweren dat de toestand van eerste verzoekster werd onderschat en zij dit trachten aan te tonen aan de hand van een recent medisch attest van 7 maart 2013, stipt de Raad aan dat dit schrijven van dr. R. dateert van na de bestreden beslissing en dus bezwaarlijk een rol kan hebben gespeeld bij de beoordeling van het verzoek om verlenging van het voorlopig verblijf die thans in het geding is.

4.16. Wat de kritiek betreft van verzoekers op de beoordeling door de arts-adviseur van de toegankelijkheid van de noodzakelijk geachte medische verzorging, merkt de Raad op dat verzoekers er op grond van een selectieve lezing van de informatie die door de arts-adviseur werd gebruikt niet in slagen om aan te tonen dat de arts-adviseur kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan. Op basis van het geheel van de objectieve informatie van Caritas International, waarop ook verzoekers zich baseren, komt de arts-adviseur tot de conclusie dat de zorgen die eerste verzoekster nodig heeft tot de basiszorgen behoren en in beginsel gratis zijn. Bovendien werd in het advies uiteengezet dat verzoekster desgevallend ondersteund kan worden door haar meerderjarige zoon, haar dochters en eventuele familie, vrienden of kennissen in Armenië, waardoor de toegankelijkheid wel degelijk gegarandeerd is. Verzoekers brengen hoegenaamd geen andersluidende elementen aan die een ander licht zouden werpen op deze conclusies.

4.17. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 4 en 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN